

Arrest

nr. 152 801 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. DECLERCK loco advocaat V. VEREECKE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een moslim te zijn van Pashtou origine en oorspronkelijk afkomstig te zijn van de stad Kandahar (provincie Kandahar, Afghanistan). U zou daar tot begin 2007 gewoond hebben, tot uw familie problemen kreeg met de lokale taliban. Omwille van het werk van zowel uw vader als uw moeder voor organisaties verbonden met de overheid, ontvoerden de taliban eind 2006 uw jongste broer B.(...) die toen ongeveer 10 jaar oud was. Ze hielden hem een week vast en sneden zijn vinger af als waarschuwing. Uw moeder zou daarop mentale problemen gekregen hebben, waarna uw familie naar Fateh Abad in Pakistan verhuisde. Volgens uw verklaringen volgde u in Pakistan allerlei opleidingen, en zou u er ook zelf lesgegeven hebben. Omstreeks half 2012 zou uw broer Khalid naar Kandahar teruggekeerd zijn, omdat hij er als ingenieur werk gevonden had bij Pameer Construction Company. Op 5 november 2012 zou u naar Kabul vertrokken zijn, nadat u ginds werk had

gevonden. Van zodra u in Kabul een huurhuis vond, volgde ook de rest van uw familie, met name uw ouders, jongere broers M.(...) en B.(...) en uw zus L.(...). Jullie vestigden zich in de wijk Sarai Herati in de hoofdstad Kabul.

U verklaart dat u in Kabul van 5 november 2012 tot eind juni 2013 bij de Afghan Human Rights Organization (AHRO) werkte. Na afloop van uw contract zou u door OHRA naar Kandahar stad overgeplaatst zijn met een contract voor 6 maanden. U zou er gewerkt hebben van 15 augustus 2013 tot 20 maart 2014. Khalid zou daar op dat moment nog steeds als ingenieur bij de Pamir Construction Company gewerkt hebben. Omstreeks maart 2014, zou uw vader echter problemen gekregen hebben met zijn twee zussen en hun respectievelijke echtgenoten in Kandahar stad. Toen uw vader besloot zijn laatste huis in Kandahar stad te verkopen, het huis waar uw tantes na jullie vertrek naar Pakistan zonder jullie medeweten ingetrokken waren, eisten zij een deel van de opbrengst. Uw vader weigerde, waarna zijn schoonbroers hun connecties bij de taliban aanspraken. Ze zouden de taliban verteld hebben dat u, uw broer Khalid en uw ouders voor de buitenlanders werkten. Op 26 maart 2014 zou Khalid om deze reden door de taliban vermoord zijn. Uw ouders kwamen daarop naar Kandahar stad om de begrafenisceremonie te regelen, waarna u op 28 maart 2014 samen met hen terugkeerde naar Kabul. Terug in Kabul zou uw familie echter meermaals opgebeld zijn door onbekenden. Ze dreigden dat ze jullie zouden volgen en elimineren. U nam daarop contact op met een bevriende advocaat, Nasratullah, die u het advies gaf om niets tegen de taliban te ondernemen om uw familie niet verder in gevaar te brengen. Ontgoocheld na deze reactie besloot uw vader dat het veiliger voor u was om Afghanistan te verlaten. U vertrok op 29 maart 2014 uit Kabul en reisde op illegale wijze naar België, waar u op 13 april 2014 toe zou komen. De volgende dag vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: Uw originele taskara (afgegeven op 02/05/1384 of 24/07/2005 GK); uw originele rapport en certificaat ter afronding van uw middelbaar onderwijs in Kandahar stad; uw origineel attest en puntenlijst van uw opleiding business administration aan het Center of Applied Epistemics te Peshawar (01/03/2010 – 30/02/2011); uw origineel certificaat voor de opleiding career development te Peshawar (06/10/2011 – 04/11/2011); 14 originele attesten van opleidingen bij Microsoft in Pakistan (gespreid over de jaren 2009 tot begin 2012); 2 originele "experience letters" vanwege Microsoft Computer Institute and English Language te Peshawar (d.d. 01/11/2012); 1 originele aanbevelingsbrief vanwege Microsoft Computer Institute & English Language te Peshawar voor zijn activiteiten als instructeur (dd. 01/01/2012); een origineel certificaat voor een 5-daagse opleiding gevolgd bij Afghanistan Human Rights Organization (AHRO) in maart 2012; een origineel attest vanwege AHRO ter staving van uw werkzaamheden voor deze organisatie in Kabul gedurende 8 maanden sinds 5 november 2012 (dd. 25/03/2014); een origineel attest vanwege AHRO ter staving van uw werkzaamheden voor deze organisatie in Kandahar gedurende 8 maanden sinds 15 augustus 2013 (dd. 30/06/2013); contract met AHRO voor de periode in Kandahar (d.d. 12/08/2013); een origineel attest van Basic Education and Employable Skill Training (BEST) ter staving van uw vader zijn werk voor deze organisatie van mei 2005 tot juni 2006 (dd. 11/01/2007); een origineel attest van Médecins sans Frontières ter staving van uw moeder haar werk als verpleegster in het Mirwais ziekenhuis te Kandahar van 05/02/2000 tot 31/12/2002 (dd. 24/11/2002); 2 originele attesten van INTERSOS ter staving van uw moeder haar activiteiten gedurende een aantal maanden in 2003 en 2004 in een IDP kamp in Kandahar (s.d. en 29/12/2004); een certificaat van INTERSOS op naam van uw moeder met betrekking tot een 15-daagse opleiding die ze volgde in juni 2004; een origineel attest van KABURA ter staving van uw moeder haar activiteiten voor deze organisatie van 15/11/2005 tot 28/02/2006 (dd. 28/02/2006); 3 originele foto's van uw moeder in het Mirwais ziekenhuis; 9 originele foto's van uw vader tijdens zijn vroegere werk; 5 originele foto's van uw broer met ontbrekend vingerkootje; foto's van u met uw broers, onder meer Khalid, in Pakistan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. U heeft immers niet aannemelijk kunnen maken dat u heden problemen zou hebben met de taliban in Afghanistan, en wel om de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er ernstige vragen rijzen met betrekking tot uw vluchtaanleiding uit Afghanistan. Meer bepaald uw verklaringen omtrent de moord op uw oudere broer Khalid niet overtuigen en dit om de hieronder aangehaalde redenen.

Op de eerste plaats verklaart u dat u en uw broer in het vizier van de taliban kwamen door de tussenkomst van twee aangetrouwde ooms naar aanleiding van een persoonlijk geschil met uw vader. Gezien jullie sinds 2007 echter geen enkel contact met deze familieleden onderhielden, rijst de vraag hoe uw tantes erachter gekomen zouden zijn dat Khalid en u naar Kandahar teruggekeerd zouden zijn. En meer zelfs, dat u beide in zekere zin in de professionele voetsporen van jullie ouders getreden waren. Op deze vraag heeft u in het geheel geen antwoord (CGVS 08/07/2014, 7 en 17).

Ten tweede zijn uw verklaringen omtrent de moord op uw broer dermate vaag en inconsistent dat er geen geloof aan gehecht kan worden. Zo situeerde u zijn dood tijdens het eerste gehoor spontaan op vrijdag 26 maart (CGVS 08/06/2014, 22), terwijl u op het tweede gehoor plots niet meer kon verduidelijken op welke weekdag 26 maart precies viel. Er op gewezen dat u de vorige keer vertelde dat het een vrijdag was, komt u hier plots op terug door te zeggen dat het ramadan was tijdens het vorige gehoor en dat u zich niet herinnert welke weekdag het was (CGVS 15/10/2014, 8). De 26e van de derde maand 2014 viel trouwens op een woensdag.

Ten derde is er een opvallende tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) enerzijds en het CGVS anderzijds. Zo verklaarde u op de DVZ dat u in Afghanistan een bevriende advocaat, Khalid Adnan, gecontacteerd had voor hulp. Hij zou uw familie echter geadviseerd hebben om niets te ondernemen uit veiligheidsoverwegingen (zie Vragenlijst CGVS, vraag n° 5). Op het CGVS noemde u de advocaat die jullie hielp echter plots Nasratullah (CGVS 08/07/2014, 18). U werd om die reden dan ook eerst gevraagd naar de volledige naam van Nasratullah en of hij eventueel gekend was onder een andere naam, hetgeen niet het geval bleek. Op de vraag of u in Afghanistan ook nog iemand anders om hulp had gevraagd, verwees u enkel algemeen naar de politie en rechtbank in Kandahar (CGVS 08/07/2014, 23). Toen u er vervolgens op gewezen werd dat u voor DVZ enkel vermeldde dat u een advocaat Khalid Adnan genaamd had gecontacteerd, geeft u achtereenvolgens verwarrende antwoorden. Zo verklaart u dat er nog andere mensen in het kantoor waren en dat u er twee vermeld had op DVZ. Op de vraag of Khalid Adnan dan ook op uw kantoor werkte, antwoordde u echter van niet. De genoemde advocaten zouden onderling wel in contact met elkaar gestaan hebben. Nasratullah zou echter de advocaat geweest zijn die u aan de documenten van de politie en de rechtbank hielp (CGVS 08/07/2014, 24).

Op de DVZ heeft u echter met geen woord gerept over Nasratullah, laat staan over de officiële stappen bij de politie en rechtbank die uw vader in Kandahar zelf nog ondernomen zou hebben. De documenten ter staving daarvan, die u zoals hoger vermeld verkreeg via Nasratullah, legde u trouwens pas na uw gehoor op de DVZ neer. Nochtans was u van de stappen die uw vader ondernam reeds in Afghanistan zelf op de hoogte, hoewel u dit op gegeven moment ontkende (CGVS d.d. 15/10/2014, 24). Zo verklaarde u dat u uw vader zelf nog in contact had gebracht met een bevriende advocaat om jullie zaak te behartigen (CGVS 08/07/2014, 18). Hierop gewezen, beweert u plots niet geweten te hebben dat uw vader effectief iets neergelegd had bij de rechtbank en politie (CGVS d.d. 08/07/2014, 24). Dit verklaart echter nog niet waarom u eerder naliet te vertellen dat uw vader naar de rechtbank en politie was gestapt. De vraag rijst dan ook in hoeverre deze stappen effectief hebben plaatsgevonden, dan wel of u deze elementen - inclusief de documenten ter staving - pas nadien aan uw verhaal heeft toegevoegd.

Met betrekking tot de door u neerlegde documenten dient dan ook vastgesteld te worden dat u geen enkel overtuigend begin van bewijs neerlegt van de moord op uw broer Khalid. Zo legt u geen documenten neer ter staving van de werkzaamheden van uw broer (CGVS 07/08/2014, 21), die nochtans aan de basis van zijn dood zouden liggen. Er zou ook niets in de media verschenen zijn over de aanslag waarbij uw broer om het leven kwam (CGVS 15/10/2014, 17). U legt dan ook enkel documenten neer vanwege de politie en rechtbank in Kandahar. Er rijzen echter ernstige vragen bij de authenticiteit van deze documenten. Zo betreffen deze officiële antwoorden van de Afghaanse overheidsdiensten louter handgeschreven papieren zonder enige officiële hoofding. Ze kunnen bijgevolg om het even wanneer, om het even waar en door om het even wie opgesteld zijn.

Bij de inhoud van beide documenten kunnen ook een paar bemerkingsen gemaakt worden. Zo vermeldt de brief aan de politie gedateerd op 28 maart 2014 louter de ontvoering van Khalid, en dit terwijl u verklaarde dat jullie op 26 maart 2014 zelf reeds ingelicht werden over zijn dood. Bovendien is het antwoord in deze brief positief, aangezien beloofd wordt om de nodige stappen in het onderzoek te ondernemen. Dit in tegenstelling tot uw verklaring dat uw vader gezegd werd dat men niets voor hem kon doen. De tweede brief ten aanzien van de rechtbank daarentegen vermeldt de dood van uw broer en het mogelijke gevaar van deze zaak voor de rest van uw familie. Dit document vermeldt echter geen enkele datum, noch een stempel waardoor de geloofwaardigheid van het document volledig wordt ondermijnd.

Gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan bij de aanmaak van documenten, hebben dergelijke documenten dan ook enkel de kracht om overtuigende verklaringen kracht bij te zetten. Gezien het – zoals hierboven vermeld – eerder vage karakter van uw verklaringen over de dood van uw broer volstaan dergelijke documenten dan ook niet om uw geloofwaardigheid in dit verband te herstellen.

Wat betreft de door u aangehaalde verdere problemen na de dood van uw broer K.(...) meer bepaald de aanslag op het leven van uw vader in Kabul, zijn ook uw verklaringen daarover dermate vaag en lacunair dat ook hieraan maar weinig geloof gehecht kan worden.

Ten eerste is er een belangrijke lacune in uw verklaringen op het CGVS ten opzichte van die op de DVZ. Toen verklaarde u immers dat uw familie, na jullie terugkeer naar Kabul eind maart 2014,

meerdere dreig telefoons ontving van de personen die uw broer gedood zouden hebben. De duidelijke boodschap was dat ze jullie zouden achtervolgen en elimineren (zie vragenlijst CGVS d.d. 17/04/2014, vraag n° 5). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u spontaan echter geen melding van dreig telefoons. Gewezen op dit hiaat verklaarde u louter dat u het belangrijkste gezegd had, met name de aanslag op uw vader, waarmee u impliceert dat een indirecte bedreiging via de telefoon minder belangrijk zou zijn (CGVS 08/07/2014, 23). Er kan echter op gewezen worden dat de aanslag op uw vader dateert van na uw vertrek uit Afghanistan, terwijl de dreig telefoons mee aan de basis van uw persoonlijke vluchtaanleiding gelegen zouden hebben.

Ten tweede werden er een paar tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw verklaringen tijdens beide interviews op het Commissariaat-generaal met betrekking tot die aanslag op uw vader. Zo plaatste u de onbekende daders in het eerste gehoor op motorfietsen (CGVS 08/07/2014, 12) en bij uw herconvocatie in auto's (CGVS d.d. 17/04/2014, 16). Daarnaast verklaarde u aanvankelijk dat mensen op de straat uw vader naar het ziekenhuis brachten (CGVS 08/07/2014, 12). Op het tweede interview verklaarde u echter niet zeker te weten of uw vader naar het ziekenhuis ging of niet (CGVS d.d. 15/10/2014, 16). Hoewel er rekening dient gehouden te worden met het feit dat u zich op dat moment al in België bevond en deze informatie bijgevolg via derden vernam, meer bepaald van uw neef, is het toch opmerkelijk dat uw relaas hierover op twee verschillende tijdstippen niet meer gelijklopend is. Temeer aangezien u beweert dat u na het vorige interview op het Commissariaat-generaal geen contact meer gehad zou hebben met uw familie, waardoor u geen bijkomende informatie meer vernomen kunt hebben om u te verwarren. Met uw bevriende ex-collega's, met wie u wel nog in contact zou staan, zou u immers uw familiesituatie niet bespreken omwille van privacy-redenen (CGVS 15/10/2014, 1).

Bij het abrupte verbreken van elk contact met uw familieleden kunnen overigens ook vraagtekens geplaatst worden. Het laatste wat u over uw familie vernam, is het nieuws van uw neef dat ze Afghanistan verlaten hadden. U heeft echter geen idee waar ze naartoe gegaan zijn, en zou over geen enkel telefoonnummer of adres beschikken om hen rechtstreeks te contacteren. Bevreemdender is echter dat u ook niet weet wanneer uw ouders (ongeveer) Afghanistan verlaten zouden hebben. Met uw neef zou u sinds enige tijd ook geen contact meer hebben, aangezien zijn nummer niet meer zou werken (CGVS 08/07/2014, 11 en 15). U heeft geen idee hoe dit komt, behalve het loutere vermoeden dat hij mogelijk bang is geworden of ook problemen gekend kan hebben (CGVS 15/10/2014, 8).

Op het eerste gehoor beweerde u trouwens dat u uw neef tweemaal sprak na uw aankomst in België. Een eerste keer twee weken na aankomst, toen hij u vertelde dat uw vader gewond was geraakt. U zou hem nadien nog één keer gesproken hebben, en toen vertelde hij u dat uw ouders het land hadden verlaten voor een onbekende bestemming (CGVS 08/07/2014, 11). Op het tweede interview verklaarde u echter dat u toen u uw neef de laatste keer sprak, hij u vertelde dat uw familie op het punt stond het land te verlaten richting Turkije, maar nog niet daadwerkelijk vertrokken waren (CGVS 15/10/2014, 17). Opnieuw, waarom uw weergave van deze informatie op twee verschillende momenten niet overeenstemt is eerder opmerkelijk.

In verband met uw vrienden of ex-collega's legt u overigens ook enigszins verwarrende verklaringen af. Zo vertelde u de eerste keer dat uw documenten u werden opgestuurd door uw vriend Khaled, maar dat u geen contact meer met hem zou hebben aangezien u zijn telefoonnummer niet heeft (CGVS 08/07/2014, 13-14). Op het tweede gehoor verklaarde u echter wel contact gehad te hebben met Khaled en Nasratullah, maar met hen geen privé zaken te bespreken (CGVS 15/10/2014, 2). Een enigszins vreemde wending toch wel, aangezien u eerder zonder probleem uw vriend nog had ingeschakeld om met de hulp van uw familie uw documenten op te laten sturen (CGVS 08/07/2014, 13-14).

Volledigheidshalve kan hier bovendien aan toegevoegd worden dat er ook omtrent uw beweerde recente verblijf in Kandahar stad, en bijgevolg ook aan uw professionele activiteiten ginds, ernstige vragen rijzen, en dit om de volgende redenen.

Ten eerste is uw kennis van incidenten in de periode die u in Kandahar stad doorgebracht zou hebben, meer concreet van (ten laatste) 15 augustus 2013 tot 28 maart 2014, quasi onbestaande. De indruk wordt dan ook sterk gewekt dat u recent niet in Kandahar verbleven zou hebben.

Volgens uw verklaringen ging u in augustus 2013 aan de slag in Kandahar (CGVS 08/07/2014, 21), het door u neergelegde contract verduidelijkt dat uw eerste werkdag op 15 augustus was, maar desondanks heeft u totaal geen kennis van twee incidenten die in deze periode plaatsgrepen in Kandahar stad en waarover in de pers nochtans melding werd gemaakt. Het betreft meer bepaald enerzijds een bomaanslag waarbij een public representative op een kerkhof werd gedood op 14 augustus en anderzijds de ontvoering van een wetgeefster en haar 3 kinderen op 15 augustus. Zelfs de vermelding van hun namen deden bij u geen belletje rinkelen (CGVS 15/10/2014, 12 en 13). Gevraagd naar incidenten bij banken kon u er ook geen noemen en evenmin kon u zich herinneren of er tijdens uw verblijf in Kandahar zelfmoordaanslagen waren gebeurd in de stad. Uit de informatie van het CGVS blijkt nochtans dat er in september 2013 een zelfmoordaanslag gebeurde op een afdeling van Kabul Bank, waarbij 6 doden en 20 gewonden vielen (CGVS 15/10/2014, 13-14). Uw onwetendheid in dit

verband betreft een toch wel opmerkelijke vaststelling gezien uw afkomst uit een sociaal geëngageerde familie en uw eigen beweerde activiteiten voor een ngo die zich bezighoudt met het respecteren van de mensenrechten. Dat u maar dermate weinig blijkt te weten over de concrete problemen die zich in Kandahar stelden op het moment dat u ginds tijdelijk woonde en werkzaam geweest zou zijn, is dan ook bevreemdend.

Voorts algemeen de vraag gesteld om concrete voorbeelden van aanslagen of overlijdens die u bijgebleven zijn van uw periode in Kandahar stad vermeldt u eerst en vooral een aanslag op de luchthaven van Kandahar in 2014. U zou dit via de media vernomen hebben, maar kunt niet verduidelijken wanneer in 2014 het precies plaatsvond, laat staan wat er precies gebeurd zou zijn (CGVS 15/10/2014, 12). Daarnaast vermeldt u enerzijds de natuurlijke dood van een bekende poëet en anderzijds de dood van de familieleden van een tolk door een Amerikaanse luchtaanval. Beide betreffen echter eerder nationaal dan regionaal nieuws, aangezien het een bekend kunstenaar betreft in het ene geval en in het andere de Afghaanse president publiekelijk zijn medeleven heeft geuit aan de tolk in kwestie. Dergelijke algemene voorbeelden kunnen dan ook niet de indruk herstellen dat u anno 2013-2014 persoonlijk in Kandahar stad doorgebracht zou hebben.

In dit verband kan volledigheidshalve nog gewezen worden op ernstige vragen die rijzen bij uw beweerde verblijf, of alleszins de omstandigheden hiervan, in Kabul enerzijds en uw vertrek uit Afghanistan anderzijds. Zo vertelde u tijdens het eerste interview dat u van Pakistan naar Kabul was teruggekeerd om er een huurhuis te zoeken, opdat uw familie ook naar Afghanistan zou kunnen overkomen (CGVS 08/07/2014, 10). Op het tweede gehoor beweert u echter plots dat uw familie de hele tijd, sinds eind 2012, bij uw neef ingewoond zou hebben. Eerst verklaart u dat uw neef geen geld vroeg, omdat zijn huis toch over voldoende kamers beschikte (CGVS d.d. 15/10/2014, 2-3). Gewezen op uw eerdere verklaring dat u iets huurde in Kabul, wijzigt u uw verklaringen plots. Uw oom, de vader van uw neef, krijgt plots een rol in het verhaal. Hij zou aanvankelijk immers wel geld gevraagd hebben aan uw ouders, tot hij zich de precaire financiële situatie van uw familie gerealiseerd zou hebben. Hoewel uw oudere broer en u met jullie lonen instonden voor het onderhoud van uw familie in Kabul, heeft u echter geen idee wanneer uw familie niet langer huur aan hem hoefde te betalen (CGVS d.d. 15/10/2014, 3).

Ten tweede legde u opvallend inconsistente verklaringen af met betrekking tot uw reisroute van Afghanistan naar België. Zo verklaarde u op het eerste interview nog dat u Afghanistan op 13 april 2014 had verlaten. U zei toen ook spontaan dat u op 14 april in België was toegekomen en in totaal anderhalve dag onderweg was geweest van Afghanistan naar België. Er op gewezen dat u wat eerder nog beweerd had dat u onderweg twee weken in Pakistan bij een smokkelaar verbleven zou hebben, past u uw verklaringen snel aan en stelt u uw totale reistijd plots op 15 dagen (CGVS 08/07/2014, 3 en 11-12). Op het tweede gehoor houdt u vast aan de aangepaste versie van uw verklaringen: zo geeft u als uw vertrekdatum uit Afghanistan plots 29 maart 2014 op. Op 13 april zou u namelijk vanuit Pakistan verder gereisd zijn (CGVS 15/10/2014, 9). Uw tegenstrijdige verklaringen in verband met uw vertrek uit Afghanistan doen verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Meer zelfs, ze versterken de indruk dat uw vertrek naar België in andere omstandigheden plaatsgreep dan dat u de Belgische asiel instanties wil doen geloven.

Bovenstaande elementen doen afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven

beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, zoals blijkt uit bovenvermelde argumentatie bestaan er sterke twijfels over uw beweerde verblijf en werkzaamheden in Kandahar anno 2013. Temeer aangezien u duidelijk aangaf in feite niet naar Kandahar terug te willen keren, en een uitgesproken voorkeur te hebben voor de stad Kabul (CGVS 08/07/2014, 5). Temeer ook daar er uit uw verklaringen niet duidelijk op te maken valt in welke omstandigheden u daar nu precies verbleef, wekt u de indruk bewust geen duidelijk zicht daarop te willen geven aan de Belgische asielsinstanties. Zoals hierboven reeds uiteengezet rijst namelijk de vraag of u en uw familie nu in een huurhuis, dan wel bij uw neef verbleven zouden hebben. Daarbij komt nog dat ook aan uw verklaringen over het abrupt verbreken van uw contacten met uw familieleden (in Kabul) geen geloof gehecht kan worden. Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt dat u in Kabul wel degelijk over een sociaal opvangnetwerk beschikt. Zo heeft u er een neef wonen die over voldoende leegstaande kamers beschikt om familieleden onderdak te geven. Daarnaast zou u er ook een aantal vrienden hebben wonen (CGVS 08/07/2014, 15). Daarbij komt nog dat u geschoold bent en over enige werkervaring beschikt. Zo werkte u uw middelbare school in Pakistan af en zou u zich nadien verder verdiept hebben in computerwetenschappen en kennis hebben van de Engelse taal (CGVS 08/07/2014, 14 en 14/10/2014, 4). U zou dan ook niet noodzakelijkerwijs gedoemd zijn tot enige (financiële) afhankelijkheid van familie of vrienden.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/2-3 *juncto* 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/4 *juncto* 62 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in

artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde in de bestreden beslissing terecht wat volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. U heeft immers niet aannemelijk kunnen maken dat u heden problemen zou hebben met de taliban in Afghanistan, en wel om de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er ernstige vragen rijzen met betrekking tot uw vluchtaanleiding uit Afghanistan. Meer bepaald uw verklaringen omtrent de moord op uw oudere broer Khalid niet overtuigen en dit om de hieronder aangehaalde redenen.

Op de eerste plaats verklaart u dat u en uw broer in het vizier van de taliban kwamen door de tussenkomst van twee aangetrouwde ooms naar aanleiding van een persoonlijk geschil met uw vader. Gezien jullie sinds 2007 echter geen enkel contact met deze familieleden onderhielden, rijst de vraag hoe uw tantes erachter gekomen zouden zijn dat Khalid en u naar Kandahar teruggekeerd zouden zijn. En meer zelfs, dat u beide in zekere zin in de professionele voetsporen van jullie ouders getreden waren. Op deze vraag heeft u in het geheel geen antwoord (CGVS 08/07/2014, 7 en 17).

Ten tweede zijn uw verklaringen omtrent de moord op uw broer dermate vaag en inconsistent dat er geen geloof aan gehecht kan worden. Zo situeerde u zijn dood tijdens het eerste gehoor spontaan op vrijdag 26 maart (CGVS 08/06/2014, 22), terwijl u op het tweede gehoor plots niet meer kon verduidelijken op welke weekdag 26 maart precies viel. Er op gewezen dat u de vorige keer vertelde dat het een vrijdag was, komt u hier plots op terug door te zeggen dat het ramadan was tijdens het vorige gehoor en dat u zich niet herinnert welke weekdag het was (CGVS 15/10/2014, 8). De 26e van de derde maand 2014 viel trouwens op een woensdag.

Ten derde is er een opvallende tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) enerzijds en het CGVS anderzijds. Zo verklaarde u op de DVZ dat u in Afghanistan een bevriende advocaat, Khalid Adnan, gecontacteerd had voor hulp. Hij zou uw familie echter geadviseerd hebben om niets te ondernemen uit veiligheidsoverwegingen (zie Vragenlijst CGVS,

vraag n° 5). Op het CGVS noemde u de advocaat die jullie hielp echter plots Nasratullah (CGVS 08/07/2014, 18). U werd om die reden dan ook eerst gevraagd naar de volledige naam van Nasratullah en of hij eventueel gekend was onder een andere naam, hetgeen niet het geval bleek. Op de vraag of u in Afghanistan ook nog iemand anders om hulp had gevraagd, verwees u enkel algemeen naar de politie en rechtbank in Kandahar (CGVS 08/07/2014, 23). Toen u er vervolgens op gewezen werd dat u voor DVZ enkel vermeldde dat u een advocaat Khalid Adnan genaamd had gecontacteerd, geeft u achtereenvolgens verwarrende antwoorden. Zo verklaart u dat er nog andere mensen in het kantoor waren en dat u er twee vermeld had op DVZ. Op de vraag of Khalid Adnan dan ook op uw kantoor werkte, antwoordde u echter van niet. De genoemde advocaten zouden onderling wel in contact met elkaar gestaan hebben. Nasratullah zou echter de advocaat geweest zijn die u aan de documenten van de politie en de rechtbank hielp (CGVS 08/07/2014, 24).

Op de DVZ heeft u echter met geen woord gerept over Nasratullah, laat staan over de officiële stappen bij de politie en rechtbank die uw vader in Kandahar zelf nog ondernomen zou hebben. De documenten ter staving daarvan, die u zoals hoger vermeld verkreeg via Nasratullah, legde u trouwens pas na uw gehoor op de DVZ neer. Nochtans was u van de stappen die uw vader ondernam reeds in Afghanistan zelf op de hoogte, hoewel u dit op gegeven moment ontkende (CGVS d.d. 15/10/2014, 24). Zo verklaarde u dat u uw vader zelf nog in contact had gebracht met een bevriende advocaat om jullie zaak te behartigen (CGVS 08/07/2014, 18). Hierop gewezen, beweert u plots niet geweten te hebben dat uw vader effectief iets neergelegd had bij de rechtbank en politie (CGVS d.d. 08/07/2014, 24). Dit verklaart echter nog niet waarom u eerder naliet te vertellen dat uw vader naar de rechtbank en politie was gestapt. De vraag rijst dan ook in hoeverre deze stappen effectief hebben plaatsgevonden, dan wel of u deze elementen - inclusief de documenten ter staving - pas nadien aan uw verhaal heeft toegevoegd.

Met betrekking tot de door u neerlegde documenten dient dan ook vastgesteld te worden dat u geen enkel overtuigend begin van bewijs neerlegt van de moord op uw broer Khalid. Zo legt u geen documenten neer ter staving van de werkzaamheden van uw broer (CGVS 07/08/2014, 21), die nochtans aan de basis van zijn dood zouden liggen. Er zou ook niets in de media verschenen zijn over de aanslag waarbij uw broer om het leven kwam (CGVS 15/10/2014, 17). U legt dan ook enkel documenten neer vanwege de politie en rechtbank in Kandahar. Er rijzen echter ernstige vragen bij de authenticiteit van deze documenten. Zo betreffen deze officiële antwoorden van de Afghaanse overheidsdiensten louter handgeschreven papieren zonder enige officiële hoofding. Ze kunnen bijgevolg om het even wanneer, om het even waar en door om het even wie opgesteld zijn.

Bij de inhoud van beide documenten kunnen ook een paar bemerkingen gemaakt worden. Zo vermeldt de brief aan de politie gedateerd op 28 maart 2014 louter de ontvoering van Khalid, en dit terwijl u verklaarde dat jullie op 26 maart 2014 zelf reeds ingelicht werden over zijn dood. Bovendien is het antwoord in deze brief positief, aangezien beloofd wordt om de nodige stappen in het onderzoek te ondernemen. Dit in tegenstelling tot uw verklaring dat uw vader gezegd werd dat men niets voor hem kon doen. De tweede brief ten aanzien van de rechtbank daarentegen vermeldt de dood van uw broer en het mogelijke gevaar van deze zaak voor de rest van uw familie. Dit document vermeldt echter geen enkele datum, noch een stempel waardoor de geloofwaardigheid van het document volledig wordt ondermijnd.

Gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan bij de aanmaak van documenten, hebben dergelijke documenten dan ook enkel de kracht om overtuigende verklaringen kracht bij te zetten. Gezien het – zoals hierboven vermeld - eerder vage karakter van uw verklaringen over de dood van uw broer volstaan dergelijke documenten dan ook niet om uw geloofwaardigheid in dit verband te herstellen.

Wat betreft de door u aangehaalde verdere problemen na de dood van uw broer K.(...), meer bepaald de aanslag op het leven van uw vader in Kabul, zijn ook uw verklaringen daarover dermate vaag en lacunair dat ook hieraan maar weinig geloof gehecht kan worden.

Ten eerste is er een belangrijke lacune in uw verklaringen op het CGVS ten opzichte van die op de DVZ. Toen verklaarde u immers dat uw familie, na jullie terugkeer naar Kabul eind maart 2014, meerdere dreigtelefoons ontving van de personen die uw broer gedood zouden hebben. De duidelijke boodschap was dat ze jullie zouden achtervolgen en elimineren (zie vragenlijst CGVS d.d. 17/04/2014, vraag n° 5). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u spontaan echter geen melding van dreigtelefoons. Gewezen op dit hiaat verklaarde u louter dat u het belangrijkste gezegd had, met name de aanslag op uw vader, waarmee u impliceert dat een indirecte bedreiging via de telefoon minder

belangrijk zou zijn (CGVS 08/07/2014, 23). Er kan echter op gewezen worden dat de aanslag op uw vader dateert van na uw vertrek uit Afghanistan, terwijl de dreigtelefoons mee aan de basis van uw persoonlijke vluchtaanleiding gelegen zouden hebben.

Ten tweede werden er een paar tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw verklaringen tijdens beide interviews op het Commissariaat-generaal met betrekking tot die aanslag op uw vader. Zo plaatste u de onbekende daders in het eerste gehoor op motorfietsen (CGVS 08/07/2014, 12) en bij uw herconvocatie in auto's (CGVS d.d. 17/04/2014, 16). Daarnaast verklaarde u aanvankelijk dat mensen op de straat uw vader naar het ziekenhuis brachten (CGVS 08/07/2014, 12). Op het tweede interview verklaarde u echter niet zeker te weten of uw vader naar het ziekenhuis ging of niet (CGVS d.d. 15/10/2014, 16). Hoewel er rekening dient gehouden te worden met het feit dat u zich op dat moment al in België bevond en deze informatie bijgevolg via derden vernam, meer bepaald van uw neef, is het toch opmerkelijk dat uw relaas hierover op twee verschillende tijdstippen niet meer gelijklopend is. Temeer aangezien u beweert dat u na het vorige interview op het Commissariaat-generaal geen contact meer gehad zou hebben met uw familie, waardoor u geen bijkomende informatie meer vernomen kunt hebben om u te verwarren. Met uw bevriende ex-collega's, met wie u wel nog in contact zou staan, zou u immers uw familiesituatie niet bespreken omwille van privacy-redenen (CGVS 15/10/2014, 1).

Bij het abrupte verbreken van elk contact met uw familieleden kunnen overigens ook vraagtekens geplaatst worden. Het laatste wat u over uw familie vernam, is het nieuws van uw neef dat ze Afghanistan verlaten hadden. U heeft echter geen idee waar ze naartoe gegaan zijn, en zou over geen enkel telefoonnummer of adres beschikken om hen rechtstreeks te contacteren. Bevreemdender is echter dat u ook niet weet wanneer uw ouders (ongeveer) Afghanistan verlaten zouden hebben. Met uw neef zou u sinds enige tijd ook geen contact meer hebben, aangezien zijn nummer niet meer zou werken (CGVS 08/07/2014, 11 en 15). U heeft geen idee hoe dit komt, behalve het loutere vermoeden dat hij mogelijk bang is geworden of ook problemen gekend kan hebben (CGVS 15/10/2014, 8).

Op het eerste gehoor beweerde u trouwens dat u uw neef tweemaal sprak na uw aankomst in België. Een eerste keer twee weken na aankomst, toen hij u vertelde dat uw vader gewond was geraakt. U zou hem nadien nog één keer gesproken hebben, en toen vertelde hij u dat uw ouders het land hadden verlaten voor een onbekende bestemming (CGVS 08/07/2014, 11). Op het tweede interview verklaarde u echter dat u toen u uw neef de laatste keer sprak, hij u vertelde dat uw familie op het punt stond het land te verlaten richting Turkije, maar nog niet daadwerkelijk vertrokken waren (CGVS 15/10/2014, 17). Opnieuw, waarom uw weergave van deze informatie op twee verschillende momenten niet overeenstemt is eerder opmerkelijk.

In verband met uw vrienden of ex-collega's legt u overigens ook enigszins verwarrende verklaringen af. Zo vertelde u de eerste keer dat uw documenten u werden opgestuurd door uw vriend Khaled, maar dat u geen contact meer met hem zou hebben aangezien u zijn telefoonnummer niet heeft (CGVS 08/07/2014, 13-14). Op het tweede gehoor verklaarde u echter wel contact gehad te hebben met Khaled en Nasratullah, maar met hen geen privé zaken te bespreken (CGVS 15/10/2014, 2). Een enigszins vreemde wending toch wel, aangezien u eerder zonder probleem uw vriend nog had ingeschakeld om met de hulp van uw familie uw documenten op te laten sturen (CGVS 08/07/2014, 13-14).

Volledigheidshalve kan hier bovendien aan toegevoegd worden dat er ook omtrent uw beweerde recente verblijf in Kandahar stad, en bijgevolg ook aan uw professionele activiteiten ginds, ernstige vragen rijzen, en dit om de volgende redenen.

Ten eerste is uw kennis van incidenten in de periode die u in Kandahar stad doorgebracht zou hebben, meer concreet van (ten laatste) 15 augustus 2013 tot 28 maart 2014, quasi onbestaande. De indruk wordt dan ook sterk gewekt dat u recent niet in Kandahar verbleven zou hebben.

Volgens uw verklaringen ging u in augustus 2013 aan de slag in Kandahar (CGVS 08/07/2014, 21), het door u neergelegde contract verduidelijkt dat uw eerste werkdag op 15 augustus was, maar desondanks heeft u totaal geen kennis van twee incidenten die in deze periode plaatsgrepen in Kandahar stad en waarover in de pers nochtans melding werd gemaakt. Het betreft meer bepaald enerzijds een bomaanslag waarbij een public representative op een kerkhof werd gedood op 14 augustus en anderzijds de ontvoering van een wetgeefster en haar 3 kinderen op 15 augustus. Zelfs de vermelding van hun namen deden bij u geen belletje rinkelen (CGVS 15/10/2014, 12 en 13). Gevraagd naar incidenten bij banken kon u er ook geen noemen en evenmin kon u zich herinneren of er tijdens uw verblijf in Kandahar zelfmoordaanslagen waren gebeurd in de stad. Uit de informatie van het CGVS blijkt

nochtans dat er in september 2013 een zelfmoordaanslag gebeurde op een afdeling van Kabul Bank, waarbij 6 doden en 20 gewonden vielen (CGVS 15/10/2014, 13-14). Uw onwetendheid in dit verband betreft een toch wel opmerkelijke vaststelling gezien uw afkomst uit een sociaal geëngageerde familie en uw eigen beweerde activiteiten voor een ngo die zich bezighoudt met het respecteren van de mensenrechten. Dat u maar dermate weinig blijkt te weten over de concrete problemen die zich in Kandahar stelden op het moment dat u ginds tijdelijk woonde en werkzaam geweest zou zijn, is dan ook bevreemdend.

Voorts algemeen de vraag gesteld om concrete voorbeelden van aanslagen of overlijdens die u bijgebleven zijn van uw periode in Kandahar stad vermeldt u eerst en vooral een aanslag op de luchthaven van Kandahar in 2014. U zou dit via de media vernomen hebben, maar kunt niet verduidelijken wanneer in 2014 het precies plaatsvond, laat staan wat er precies gebeurd zou zijn (CGVS 15/10/2014, 12). Daarnaast vermeldt u enerzijds de natuurlijke dood van een bekende poëet en anderzijds de dood van de familieleden van een tolk door een Amerikaanse luchtaanval. Beide betreffen echter eerder nationaal dan regionaal nieuws, aangezien het een bekend kunstenaar betreft in het ene geval en in het andere de Afghaanse president publiekelijk zijn medeleven heeft geuit aan de tolk in kwestie. Dergelijke algemene voorbeelden kunnen dan ook niet de indruk herstellen dat u anno 2013-2014 persoonlijk in Kandahar stad doorgebracht zou hebben.

In dit verband kan volledigheidshalve nog gewezen worden op ernstige vragen die rijzen bij uw beweerde verblijf, of alleszins de omstandigheden hiervan, in Kabul enerzijds en uw vertrek uit Afghanistan anderzijds. Zo vertelde u tijdens het eerste interview dat u van Pakistan naar Kabul was teruggekeerd om er een huurhuis te zoeken, opdat uw familie ook naar Afghanistan zou kunnen overkomen (CGVS 08/07/2014, 10). Op het tweede gehoor beweert u echter plots dat uw familie de hele tijd, sinds eind 2012, bij uw neef ingewoond zou hebben. Eerst verklaart u dat uw neef geen geld vroeg, omdat zijn huis toch over voldoende kamers beschikte (CGVS d.d. 15/10/2014, 2-3). Gewezen op uw eerdere verklaring dat u iets huurde in Kabul, wijzigt u uw verklaringen plots. Uw oom, de vader van uw neef, krijgt plots een rol in het verhaal. Hij zou aanvankelijk immers wel geld gevraagd hebben aan uw ouders, tot hij zich de precaire financiële situatie van uw familie gerealiseerd zou hebben. Hoewel uw oudere broer en u met jullie lonen instonden voor het onderhoud van uw familie in Kabul, heeft u echter geen idee wanneer uw familie niet langer huur aan hem hoefde te betalen (CGVS d.d. 15/10/2014, 3).

(...)

Bovenstaande elementen doen afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.”

Deze motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Daar waar verzoeker aangeeft dat zijn vader een handgeschreven brief stuurde naar de politie en dat deze een brief terug stuurden met als authenticatie een stempel waarin gesteld wordt dat er een onderzoek zou plaatsvinden en dat hij het dermate druk had met het regelen van de begrafenissen waardoor hij minder goed op de hoogte is van de regelingen die zijn vader heeft getroffen om de politie te contacteren weerlegt verzoeker geenszins de voormelde gedane vaststellingen. Het gegeven dat er een stempel op staat doet niets af aan de vaststelling dat het om een handgeschreven stuk gaat zonder hoofding. Met een dergelijk *post factum* betoog slaagt verzoeker er overigens geenszins in te verklaren waarom hij het gegeven dat zijn vader naar de politie en de rechtbank is gegaan niet eerder heeft vermeld. Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element niet heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarvan hij ter staving zelfs documenten neerlegt niet bij aanvang van de asielprocedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

De gemaakte bedenkingen bij de inhoud van de betreffende documenten blijven dan ook gehandhaafd. Zo vermeldt de brief aan de politie gedateerd op 28 maart 2014 louter de ontvoering van Khalid, en dit terwijl verzoeker verklaarde dat ze op 26 maart 2014 zelf reeds ingelicht werden over zijn dood. Bovendien is het antwoord in deze brief positief, aangezien beloofd wordt om de nodige stappen in het onderzoek te ondernemen. Dit in tegenstelling tot zijn verklaring dat zijn vader gezegd werd dat men niets voor hem kon doen. De tweede brief ten aanzien van de rechtbank daarentegen vermeldt de dood van zijn broer en het mogelijke gevaar van deze zaak voor de rest van zijn familie. Dit document vermeldt echter geen enkele datum, noch een stempel waardoor de geloofwaardigheid van het document volledig wordt ondermijnd.

Waar verzoeker stelt dat de loutere twijfel en vaststelling dat er in Afghanistan veel corruptie heerst niet volstaat om te besluiten dat de overgemaakte documenten vals zouden zijn, gaat hij voorbij aan het gegeven dat de bestreden beslissing zich niet uitsluitend steunde op deze informatie maar ook op gedetailleerde wijze heeft verduidelijkt waarom aan de authenticiteit ervan kan getwijfeld worden. Documenten moeten beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Betreffende de onduidelijkheid van verzoekers verklaringen over de aanval op zijn vader en het abrupt afbreken van het contact herhaalt verzoeker slechts dat hij deze informatie indirect via zijn neef heeft vernomen. In de bestreden beslissing werd echter terecht gesteld dat hoewel er rekening dient gehouden te worden met het feit dat verzoeker zich op dat moment al in België bevond en hij deze informatie bijgevolg via derden vernam, meer bepaald van zijn neef, het toch opmerkelijk is dat zijn relaas hierover op twee verschillende tijdstippen niet meer gelijklopend is. Te meer aangezien hij beweert dat hij na het vorige interview op het Commissariaat-generaal geen contact meer gehad zou hebben met zijn familie, waardoor hij geen bijkomende informatie meer vernomen kan hebben die hem zou kunnen in de war brengen. Indien de aanval op zijn vader daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, kan er dan ook worden verwacht dat verzoeker zich wel degelijk herinnert in welk voertuig de daders van de aanslag van zijn vader zich verplaatsten en of zijn vader al dan niet naar het ziekenhuis zou zijn geweest, ongeacht het feit dat verzoeker deze informatie van derden bewijst.

Daar waar verzoeker stelt dat er in de periode van zijn verblijf in Kandahar talloze aanslagen en incidenten zijn geweest en hij deze uiteraard niet allen kan herinneren moet worden opgemerkt dat verzoekers kennis van incidenten in de periode die hij in Kandahar stad doorgebracht zou hebben, meer concreet van (ten laatste) 15 augustus 2013 tot 28 maart 2014, quasi onbestaande is. Het excuus dat hij ondergedoken leefde gaat niet op vermits dit "verborgen leven" hem er niet van kan weerhouden de media te raadplegen. Bovendien staat zijn uitleg haaks op zijn verklaring dat hij in Kandahar werkte.

Ook verzoekers uitleg over het al dan niet betalen van huurgelden voor het huis in Kabul weet geenszins te overtuigen en doet geen afbraak aan de daarover gemaakte vaststellingen in de bestreden beslissing. Opnieuw dient te worden benadrukt dat met dergelijke *post factum* beweringen geen afbreuk kan worden gedaan aan de pertinente vaststellingen. Ook moet worden opgemerkt dat deze beweringen louter veronderstellingen zijn, doch niet bij machte om de concrete vaststellingen te weerleggen.

Verzoekers raadsman bezorgt de Raad per aangetekend schrijven van 12 augustus 2015 een verklaring van de coördinator van de AHRO betreffende verzoekers werkzaamheden. De Raad stelt evenwel vast dat dit document een fotokopie is. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarnaast moet worden opgemerkt dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

De verwijzing naar de richtlijnen van het UNHCR omtrent werknemers van een humanitaire organisatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat betreft de redelijkheid van het vestigingsalternatief, merkt de Raad op dat een vestigingsalternatief blijkens de richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk is indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt evenwel dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § § 96 en 97). Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan Security Situation*” van januari 2015) blijkt dat Kabul aan deze algemene voorwaarden voldoet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in Kabul over een sociaal opvangnetwerk beschikt. Zo heeft hij er een neef wonen die over voldoende leegstaande kamers beschikt om familieleden onderdak te geven (stuk 6, gehoorverslag, p. 2, 3, stuk 10, gehoorverslag, p. 7, 8.) Daarnaast zou verzoeker er ook een vriend hebben wonen (stuk 10, gehoorverslag, p. 13, 15). Daarbij komt nog dat verzoeker geschoold is en over enige werkervaring beschikt. Zo werkte verzoeker zijn middelbare school in Pakistan af en zou hij zich nadien verder verdiept hebben in computerwetenschappen en kennis hebben van de Engelse taal (stuk 10, gehoorverslag, p. 14; stuk 6, gehoorverslag, p. 4). De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Waar verzoeker aangeeft dat hij zich niet in Kabul zou kunnen vestigen omdat de hele familie geveiseerd werd door de taliban, merkt de Raad op dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, zoals hoger uiteengezet. Verzoekers voorgehouden problemen met de taliban kunnen dan ook bezwaarlijk worden aangevoerd als hinderpaal voor een vestiging in Kabul.

2.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Uit de COI Focus “*Veiligheid op de weg voor burgers*” van 2 maart 2015, aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation*” van januari 2015, aanwezig in het administratief dossier. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een

analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Wat betreft de veiligheidssituatie te Kabul blijkt uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation”* van januari 2015) aanwezig in het administratief dossier dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van die aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie die verzoeker ter terechtzitting neerlegt mag dan wel van recentere datum zijn, deze informatie is niet van aard de in het administratief dossier aanwezige informatie in een ander daglicht te stellen. Het UNAMA-rapport heeft betrekking op heel Afghanistan en er is nergens informatie opgenomen die specifiek handelt over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul. Gelet op de regionale verscheidenheid van het Afghaanse conflict (zie *supra*), is het niet mogelijk om een correct beeld te vormen van de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad op basis van een algemeen rapport dat gans Afghanistan bestrijkt.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas is het niet aannemelijk dat de taliban verzoeker, actief zouden opsporen en vervolgen in een gebied buiten hun controle, zijnde de stad Kabul.

Verzoeker wijst erop dat hij werkzaam was bij de Afghan Human Rights Organisation en dat in het UNHCR-rapport wordt vermeld dat burgers die werknemer zijn bij een humanitaire organisatie in het verleden reeds het doelwit waren van moorden, ontvoeringen en intimidatie. Verzoeker meent dan ook dat hij door zijn werkzaamheid bij een humanitaire organisatie een hoger risico loopt om het slachtoffer te worden van geweld gericht tegen deze welbepaalde doelwitten. Ook al wordt aangenomen dat verzoeker bij deze humanitaire organisatie zou hebben gewerkt, heeft hij thans geen lopend arbeidscontract (stuk 6, gehoorverslag, p. 4). Uit de bovenstaande informatie blijkt overigens dat heden in Kabul complexe aanslagen plaatsvinden die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Onder de slachtoffers wordt vooral overheidspersoneel en veiligheidspersoneel gerekend. Hieruit blijkt dan ook geenszins dat

verzoeker thans als voormalig werknemer van een humanitaire organisatie in Kabul een specifiek doelwit zou worden.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF